

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ประเทศไทยเป็นประเทศกำลังพัฒนา ซึ่งต้องอาศัยกำลังความล้ำมารถของคนในประเทศเป็นอย่างมาก แต่คนในประเทศจะมีประสิทธิภาพได้ ก็ต้องอาศัยการพัฒนาทางการศึกษา ดังนั้นรัฐบาลจึงได้เล็งเห็นความสำคัญของงานให้การศึกษาแก่พลเมืองของชาติ ซึ่งถ้าพลเมืองมีการศึกษาสูงขึ้นก็จะทำให้ประเทศชาติสามารถพัฒนาไปได้ไกลตามที่ได้อ้างไว้ แต่การศึกษาในระดับสูงซึ่งเป็นการศึกษาในระดับอุดมศึกษาในแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2503 ไม่ได้ระบุให้เอกชนมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษาด้วย ดังนั้นการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาจึงเป็นหน้าที่ของรัฐแต่เพียงฝ่ายเดียว อย่างไรก็ตาม ภายหลังจากที่สภาบัณฑิตศึกษาของรัฐบาลมีมติในการรับนักศึกษาเข้าเรียนต่อตั้งแต่ปีการศึกษา 2503 เป็นต้นมา ปรากฏว่าในแต่ละปีการศึกษาจำนวนนักศึกษาที่มีโอกาสเข้าเรียนต่อในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐมีน้อยมาก ถึงแม้ว่ารัฐบาลพยายามขยายการรับนักศึกษาระดับอุดมศึกษาเพิ่มขึ้นแล้วก็ตาม แต่ยังไม่สามารถสนองความต้องการของประชาชนได้อย่างเพียงพอ ดังนั้น เพื่อเป็นการสกัดกั้นการไปเรียนต่อต่างประเทศ ซึ่งทำให้สูญเสียเงินตราเป็นจำนวนมาก จึงได้มีการเสนอปัญหาการไม่มีที่เรียนต่อของนักเรียนที่สำเร็จชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายต่อที่ประชุมคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 15 มิถุนายน พ.ศ. 2508 และคณะรัฐมนตรีได้ลงมติรับหลักการในการเปิดโอกาสให้เอกชนจัดตั้งสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาขึ้น ในระยะเริ่มแรกให้จัดหลักสูตรไม่ต่ำกว่า 2 ปี และไม่สูงกว่า 3 ปีแรกของมหาวิทยาลัยของรัฐ ดังนั้นวิทยาลัยเอกชนในระยะเริ่มแรกจึงได้รับอนุญาตให้เปิดดำเนินการสอนในระดับประกาศนียบัตรเท่านั้น

ต่อมาเมื่อวันที่ 2 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2514 คณะรัฐมนตรีได้ลงมติรับหลักการให้วิทยาลัยเอกชนดำเนินการสอนเกินกว่า 3 ปี ในชั้นปริญญาตามพระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน พ.ศ. 2512 และให้คณะกรรมการบริหารสภาการศึกษาแห่งชาติกำหนดวิธีการให้การรับรองมาตรฐานการศึกษา ตามมาตรา 16 แห่งพระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน พ.ศ. 2512 รวมทั้งพิจารณามาตรการที่จะให้นักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาจากวิทยาลัยเอกชนต่าง ๆ ไปก่อนแล้วได้มีโอกาสศึกษาต่อจนได้รับปริญญาด้วย

เนื่องจากนักศึกษาที่เข้ามาศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาของวิทยาลัยเอกชนนั้นมักประสบ
 เกี่ยวกับปัญหาการออกกลางคันมากกว่าร้อยละ 50 ของนักศึกษาทั้งหมด ซึ่งทำให้วิทยาลัยเอกชน
 ทั้งหลายประสบกับปัญหาการสูญเสียค่าเล่าทางการศึกษาในแต่ละปี ซึ่งมาจากค่าเหตุการณ์ออกกลางคัน
 ความเสียหายดังกล่าวนี้ถ้าคิดเป็นเงินแล้วก็มากมายมหาศาล ซึ่งถ้าสามารถนำมาใช้ปรับปรุงการ
 ศึกษาในด้านต่าง ๆ ก็จะเป็นประโยชน์ต่อความเจริญก้าวหน้าของการศึกษาของไทยไปอีกมาก
 นอกจากนี้การถูกจำหน่ายชื่อออกของนักศึกษายังเป็นเหตุให้ผู้ปกครองต้องสิ้นเปลืองค่าใช้จ่ายไป
 โดยไม่ได้รับประโยชน์ตอบแทนคุ้มค่านางเงินที่เป็นจำนวนปีละไม่น้อยเช่นกันและยังมีผลกระทบ
 กระเทือนต่อจิตใจนักศึกษาอีกด้วย นอกเหนือไปจากการสูญเสียเวลาซึ่งต้องใช้ในการหาที่เรียน
 ใหม่หรืออาจจะเลิกเรียนไปเลย

สำหรับสถาบันการศึกษาของประเทศไทย ซึ่งที่เรียนมีไม่เพียงพอกับจำนวนที่ต้องการ
 เข้าเรียนด้วยแล้ววาระที่มีวิทยาลัยเอกชนมาช่วยรับเด็กที่พลาดจากการสอบเข้าของมหาวิทยาลัย
 ของรัฐ นับว่าช่วยแบ่งเบาภาระของรัฐบาลไปอย่างมาก ซึ่งการสอนของวิทยาลัยในแต่ละแห่ง
 นั้นก็มีเป้าหมายคล้ายคลึงกันคือต้องการผลิตนักศึกษาออกมาให้เป็นคนดี มีความรู้ประกอบอาชีพได้
 และต้องไม่เกิดการสูญเสียค่าเล่าทางการศึกษาน้อยที่สุด ค่าเหตุผลสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้เกิดการสูญเสีย
 ค่าเล่าทางการศึกษาก็คือการออกกลางคันเพราะเกรดเฉลี่ยสะสมที่ได้ต่ำกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ สำหรับ
 เรื่องนี้ผู้ได้ทำวิจัยไว้มากมายแต่ส่วนใหญ่จะศึกษาเกี่ยวกับนักเรียนหรือนักศึกษาของมหาวิทยาลัย
 ของรัฐ สำหรับของวิทยาลัยเอกชนนั้นยังไม่มีผู้ใดศึกษาอย่างจริงจังถึงสาเหตุการออกกลางคัน
 ของนักศึกษาเลย ซึ่งสาเหตุที่แท้จริงอาจจะแตกต่างจากผลิตนักศึกษาของมหาวิทยาลัยของรัฐ
 ก็ได้ เพราะกลุ่มประชากรมีลักษณะแตกต่างกันทั้งทางด้านสภาพแวดล้อมและตัวนักศึกษาเอง ดังนั้น
 ผู้ทำวิจัยจึงต้องการที่จะศึกษาปัญหาที่แท้จริงเพื่อหาสาเหตุหรือตัวแปรที่ประกอบกันเป็นโครงสร้าง
 ของการออกกลางคันเพราะเหตุนี้จึงได้เริ่มต้นศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับปัญหานี้อย่างจริงจังเพราะผู้ทำ
 วิจัยมีความเชื่อว่าปัญหาดังกล่าวนั้นคงจะมาจากหลายสาเหตุกล่าวคือมีสิ่งกำหนดหลายอย่างถ้า
 สามารถรู้สิ่งกำหนดหรือตัวแปร (Variable) ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องทั้งหมดแล้วจะสามารถนำไป
 ใช้ในการพิจารณาและรับนักศึกษาเข้าเรียนได้อย่างเหมาะสมที่สุด

ดังนั้นผู้วิจัยจึงเห็นสมควรที่จะดำเนินการเพื่อศึกษาหาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับสาเหตุที่ทำให้
 เกิดการออกกลางคัน เพื่อจะได้นำผลการศึกษาไปเป็นแบบแผนใช้ประโยชน์ในการแก้ปัญหา
 และหาเกณฑ์การรับเข้าซึ่งเป็นการยกระดับการศึกษาของวิทยาลัยเอกชนให้มีมาตรฐานสูงขึ้นด้วย

ลพ.
 อ.ดร.จ.ช.
 อ.ช.ดร.ช.ช.
 ส.

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาเปรียบเทียบลักษณะของล่าเหตุที่เกี่ยวข้องกับการล่า เจริญการศึกษาและการไม่ล่า เจริญการศึกษาเนื่องจากเกรดเฉลี่ยสะสมที่ได้ต่ำกว่ามาตรฐานที่กำหนดของนักศึกษาจากวิทยาลัยเอกชนโดยแยกศึกษาดังนี้

1. เพื่อเปรียบเทียบสถานการณ์ภาพส่วนตัวของนักศึกษาระหว่างกลุ่มที่ล่า เจริญการศึกษาและกลุ่มที่ไม่ล่า เจริญการศึกษา
2. เพื่อเปรียบเทียบปัญหาส่วนตัวของนักศึกษาระหว่างกลุ่มที่ล่า เจริญการศึกษากับกลุ่มที่ไม่ล่า เจริญการศึกษา
3. เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และระดับปริญญาตรี จำแนกตามล่าหาวิชา จำแนกตามกลุ่มที่ล่า เจริญและไม่ล่า เจริญการศึกษา
4. เพื่อหาเกณฑ์การรับนักศึกษาเข้าศึกษาต่อ

1.3 ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ได้กำหนดขอบเขตดังนี้

1. ประชากรที่นำมาศึกษาแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มคือ กลุ่มที่ล่า เจริญการศึกษาแล้วและกลุ่มที่ไม่ล่า เจริญการศึกษา ตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าได้แก่นักศึกษาจากวิทยาลัยเอกชน 7 แห่งคือ วิทยาลัยกรุงเทพ วิทยาลัยหอการค้าไทย วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต วิทยาลัยเทคนิคสยาม วิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ วิทยาลัยเกริก วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ ที่เข้ามาศึกษาในปีการศึกษา 2523 ซึ่งข้อมูลที่ได้ในส่วนหนึ่งจะได้จากแฟ้มประวัตินักศึกษาจากทะเบียนของวิทยาลัยดังกล่าวเพราะถือว่าเป็นแหล่งข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างที่สามารถติดตามได้ และอีกส่วนหนึ่งจะได้จากการให้นักศึกษาตอบแบบสอบถาม

2. การวิจัยครั้งนี้จะศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาโดยแยกศึกษาดังนี้

- 2.1 ตัวแปรด้านสถานการณ์ภาพส่วนตัวซึ่งได้แก่ เพศ ล่าหาวิชาที่เรียน ล่าหาที่จบของมัธยมศึกษาตอนปลาย ล่าหาวิชาที่เรียนในวิทยาลัย เกรดเฉลี่ยสะสมที่ได้จากมัธยมศึกษาตอนปลาย เกรดเฉลี่ยสะสมที่ได้จากระดับอุดมศึกษา

2.2 ตัวแปรต้นปัญหาส่วนตัวได้แก่ การแบ่งเวลาในการเรียน ความสนใจในการเรียน ทัศนคติต่อวิชาและคณะที่เรียน ความรู้พื้นฐานและสติปัญญา การร่วมกิจกรรมนักศึกษา การปรับตัวในการเรียน ด้านเศรษฐกิจ ด้านครอบครัว ด้านสุขภาพ ทัศนคติเกี่ยวกับครู

1.4 คำจำกัดความ

วิทยาลัยเอกชน หมายถึง สถาบันที่ให้การศึกษาในระดับอุดมศึกษาซึ่งเอกชนเป็นเจ้าของกิจการ

นักศึกษา หมายถึง ผู้ที่ได้รับการศึกษาจากวิทยาลัยเอกชนทั้ง 7 แห่ง ดังกล่าวโดยเข้าศึกษาในปีการศึกษา 2523

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คะแนนเฉลี่ยสะสมที่ได้ซึ่งแยกศึกษา 2 ระดับคือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและระดับปริญญาตรี

ความสูญเสียทางการศึกษา หมายถึง ความสูญเสียของการศึกษาในรูปของการศึกษาไม่จบ

นักศึกษาที่ไม่สำเร็จการศึกษา หมายถึง นักศึกษาที่ไม่สำเร็จการศึกษาเพราะเกรดเฉลี่ยสะสมที่ได้ต่ำกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงความสำคัญของปัจจัยหรือตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการสำเร็จการศึกษาของนักศึกษาของวิทยาลัยเอกชน สำหรับกลุ่มที่สำเร็จการศึกษาและกลุ่มที่ไม่สำเร็จการศึกษา
2. ผลการวิจัยนี้เป็นพื้นฐานสำหรับการให้ข้อเสนอแนะในการขจัดปัญหาการศึกษาไม่สำเร็จของนักศึกษาเพื่อช่วยลดความสูญเสียทางการศึกษา
3. เพื่อให้นักศึกษาที่จะมาศึกษาต่อ รู้ถึงสาเหตุสำคัญที่ทำให้ศึกษาไม่จบ จะได้พิจารณาตนเองว่าเหมาะสมที่จะเรียนในสายอาชีพนี้หรือไม่
4. เพื่อให้นักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ได้รู้ถึงสาเหตุสำคัญของการศึกษาไม่จบจะได้เตรียมวิธีป้องกันและมีหลักเกณฑ์ในการศึกษาต่อไป

5. เพื่อให้ทางวิทยาลัยเอกชนได้ทราบถึงสาเหตุต่าง ๆ ที่สำคัญของการศึกษาไม่จบ เพื่อจะได้ปรับปรุงหลักสูตร การเรียนการสอนและสภาพสังคมของนักศึกษาในวิทยาลัยได้อย่าง ถูกต้อง

6. เพื่อประโยชน์ในการวางแผนสวัสดิภาพการมาให้การช่วยเหลือให้นักศึกษาได้ตรงประเด็น ของปัญหา

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย